

2015. december 10. csütörtök

Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15

„Mert én vagyok az Úr, a te Istened, aki megragadom jobbodat, és így szólok hozzád: 'Ne félj, én megsegítelek!'”

Tegyük fel magunknak őszintén a kérdést, testvéreim! Vajon hányszor érezzük úgy mi is, Istenhez tartozó hívő egyének, hányszor motoszkál bennünk a gondolat, hogy vajon most is megsegít-e az Úr? Illetve hogy összhangban van-e az ő elképzelése a megoldásról az enyémmel? Úgy segít-e meg, ahogy én a véges emberi elmémmel és szívemmel elképzelem, vagy ismét meglepően más módon? És ismét fájdalmas lesz a tanulás, amíg eljutok a hálát adó és érdemlő konklúzióig?

„Nagy az Úr, és méltó a dicséretre, nagysága fölfoghatatlan.”

S hogy hogyan működnek ezek a segítségek? Miként lep meg Isten felülmúlhatatlan ajándékaival? Ezt csak a hozzá ragaszkodó szív látja meg. A bennünket körülvevő ezernyi jelzés és emberi gesztus mind tőle ered. Mert Isten bennünket használ fel, hogy „csodát” hozzunk mások életébe: egy csepp odafigyelést, előzékenységet, kapcsolataink hasznosítását, s mindezt nem ritkán az összefogás erejével. Igen, és ismét előkerült a közösség megtartó és felsegítő ereje. Egyenként is igen sokat tehetünk egymásért, de összefogással sokszor még hatásosabb. ☺

„...hogy lássák és megtudják, megfontolják és mindjárt megértsek: az Úr keze művelte ezt, és Izrael Szentje teremtette.

Mert Isten olyan csodálatos teljességben lát, és annyira egyetlenként szeret mindegyikünket: téged engem és még a sok-sok „alvó” testvérüket is, hogy egyénre szabott utakon vezet át az ő teljesebb megismeréséig. Hozzá hű szívünkön át megtanít az önismeret útját járva feltárni azt a szűk ösvényt, mely végén világosság – minden értelemben vett világosság – fényeskedik nekünk. Jézus rávezet a szolgálatban lévő kulcsra, amely megnyitja szívünket felé. Feltárja az áldozatkészségből, mint önmagából gyümölcsöző, belső tartást adó erőt, és lépeget, lassan de biztosan, lépeget velünk. Sőt van, hogy fel is emel, mikor bizony nagyon fáj a megcsúfolás, elárulás, amelyet az ő nevéért, evangéliumáért felvállalunk. Hisz a „mennyeik országa... erőszakot szenved” ugyan, de összességében nézve megéri! ☺

„Jó az Úr mindenkihez, és könyörületes minden teremtményéhez. Magasztaljon téged, Uram, minden műved, és áldjanak szentjeid!” Ámen.

Skutovits Hajnalka (Nőtincs, Biblia Kör, 5. régió)

Mt 11,11-15

¹¹Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnál. ¹²A mennyek országa Keresztelő János napjaitól mostanáig erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják el azt. ¹³Az összes próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt; ¹⁴és ha el akarjátok őt fogadni: igen, ő Illés, aki eljön. ¹⁵Akinek van füle, hallja meg.

Rövidke rész, három jól körülírható kérdést vet fel:

Ki a nagy, ki a kicsi?

Erőszakosoké az ország??!

János (Johanán), aki bemelegít = Illés?

El kell hinnünk, hogy Jézus nem túlzó udvariasságból vagy a rokon iránti elfogultságból mondja, amit Jánosról mond. Így ír Josephus Flavius, a korabeli zsidó történetíró: „Seregestül tódultak hozzá az emberek, és szívesen hallgatták beszédeit” (A zsidók története). Lukács pedig úgy jellemzi, mint aki Illés – a Kr. e. 800-as évek nagy prófétája – szellemével és erejével jár Jézus előtt (Lk 1,17).

Tehát kora jelentős tanítója, prófétája, hallgatnak rá, azaz emberi léptékkal mérve: nagy ember.

Mitől kicsi mégis? Azaz: miért nagyobb a kicsi is nála?

A jézusi értékrend felfed egy másik dimenziót, ahol az a nagy, aki kicsi tud lenni. Vagyis: aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok (Mt 20,27)! Aki ezt az életében valósággá teszi, az e szerint az értékrend szerint „többet ér”, mint a tüzes szavú, lánglelkű, aszketikus, egyedi küldetéssel bíró János. (Könnyűnek tűnik. Könnyű?)

Így máris egy lépcsőfokkal közelebb jutunk az erőszakos „országódítás” kérdésköréhez is.

A választott nép – az Ószövetség tanúsága szerint – a történelem megannyi fejezetén átharcolta magát kiváltságossága tudatában. Erővel, ravaszsággal, agresszióval, sebeket ejtve és kapva, áldozatokat hozva és áldozatokat szedve. Mint az Ország várományosa, alanyi jogon. „Mert minden próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt”.

És itt jön ismét a másik dimenziós jézusi értelmezés: amely szerint az erő a kicsiség gyakorlásához kell. A magam faragásához, nem a máson uralkodáshoz. A kiváltságosság nem öröklött, bár harc árán érhető el, de az a harc legbelül zajlik. Sok próba, döntési helyzet, vívódás, erőfeszítés jelzi. De sosem valaki mást kell meggyőzni, visszafordítani, letarolni... Csak a jó példa ragadja meg azt a másikat, akihez küldetésem van. (És kihez nincs?) Ez a neheze.

És hogy János Illés lenne-e? – „Ha el akarjátok fogadni...” Jézus kettévágja a gordiuszi csomót. Higgyétek csak, ahogy jólesik, de legyen halló fületek! Az „Akinek füle van a hallásra, hallja meg!” vándor-logion nyomatékositja az előzményeket: (Gromon A.: Jézus evangéliuma Máté tolmácsolásában, 160. o., 450. lábjegyzet.)

A fül osztályoz a hallható hangok, zajok, zörejek információtartalma és fontossága szerint, nem reagál mindig mindenre egyforma intenzitással. Gyakran kiszűri azt, ami nem hordoz számára fontos tartalmakat. De ami életmentő, arra azonnal reagál! Valahogy így kell hallanom a „lelki füleimmel”: a mellékes, a súlytalan maradjon észrevétlen, a lényeges, az ÉLET-re vivő ragadjon meg a fülemben, az agyamban, a szívemben.

Nem feledve a körülményt, amit egy Fodor Ákos-gyöngyszem így fejez ki:

Alapszabályok „A vendég mindent mások kegyéből, ajándékba kap.

A vendégnek előbb-utóbb el kell mennie innen.

A vendég magával semmit nem vihet.

Mindenki vendég.”

Bognár Éva (10. régió)